

A HEROINTÓL A MESÉIG (BRAVO, 1984)

Bravo: Az új dalotok, a Sounds Like A Melody, barátságosabb, lágyabb hangzású, mint a kemény, mondhatnám durva szövegű Big In Japan. Nem féltek, hogy a keményebb zenével hosszabb időre elriasztjátok a rajongóitokat?

Marian: Nem! Az Alphaville-t azzal a céllal alapítottuk, hogy a saját fejünk után, egyéni fantáziánkat adjuk tovább. A Big In Japan egy meglehetősen brutális história volt. Nem mondtuk ki nyíltan, de a dal a heroin és a prostitúció üzletéről szól. A Sounds Like A Melody egy modern mese, romantikus. Ezzel egyértelműen egy másik oldalunkról mutatkozunk be. A jövőben azonban ismét más szeretnénk majd csinálni.

Bravo: Hogyan keletkezett a dal?

Marian: Igen régi elképzelésem volt, amely egy bámulatos Hitchcock filmhez kapcsolódott: a dalban két fiatal moziba megy. A fiú szívesen magához láncolná a lányt, de ez nem megy. Tehát elképzei magát és a lányt a filmen. Pusztán a befejezés nem Hollywood.

Bravo: De ti inkább a fantáziára támaszkodtok, mint a kegyetlen valóságra. Vagy lesz olyan Alphaville dal is, amelyben állást foglaltok politikai nézetekben is?

Marian: Dalaink fogadtatása a mi hajtórugónk. Minden dalunkat külön egészsésként kezelünk. Tele vagyunk ötletekkel és energiával, csupán a dalok forgalmazásában nincs elég gyakorlatunk. Ahhoz, amit csinálni szeretnénk, kevés bátorság is kell, egyéni, egyéni fantázia, elképzelés, játékos kifejezés. Hogy valaki személyes elképzeléseit valóra válthassa, szükséges és fontos környezetének nyugalma és békessége, tehát a nyugodt élet lehetősége. Az elképzeléseknek és a fantáziának pedig emberközelinek kell lennie, mert azok a borzasztó dolgok, amelyek Németországban és az egész világon előfordulnak, embertelenek és fantáziátlanok.

Bravo: Miért te vagy az Alphaville szószólója?

Marian: Az sem véletlen, hogy az együttes énekese lettem. Van egy rossz tulajdonságom, hogy hamar begurulok, ez azonban nekem természetes, jó hajtóerő. Ugyanakkor ez nem jelenti azt, hogy erőszakos vagy gonosz lennék. Nézd, én elég gyorsan reagálok dolgokra. Ezért is szerepelek én többet. Frank az én ellentétem. Ő könnyed, de majdnem mindig töpreng. És a megnyilvánuláshoz erőltetett fegyver az ünnepegyesség. Bernhard pont kettőnk között van.

Bravo: Gyakran hajbakaptok, veszekedtek is...

Marian: Igen, sajnos! Különben borzasztó Frankkal összeveszni. Ez egyszerűen közönséges, nem elfogadható. De ő, csaknem állandóan akadályoz elképzeléseim megvalósításában.

Frank: Igen, elmondom a véleményemet, és azután megnyugszom. Utána első dolgom, hogy átgondolom a történeteket. Az embernek többször is beszélnie kell róluk, a későbbi napokban így könnyebb.

Bravo: Meddig terjed a ti „alpha-fantáziátok”? Hisztek különféle kísértetek vagy bármilyen természetfeletti képességek létezésében?

Marian: Minden, amit egy ember képes elképzelni, az valahol természetes is. Nincsen erős határ a valóság és a képzelet között. A mi elképzelésünk pedig, a valóságot tükrözi. Nem hiszem, hogy amit életemben alkottam, azt a valóságtól elszakadva tettem volna, vagy hogy a föld felett szállt volna hat lábbal, mint egy guru. De mindenestre ez is előfordulhat és úgy gondolom, hogy ez fantasztikus.

Frank: A földön ez nem megy, de talán máshol igen.